

47.

..... Ν Ο Σ Υ Π Ε Ρ Τ Ε Λ Ε Α Τ Ο Υ

..... [Ἀπόλλων]ος Ὑπερτελεάτου.

Ἐπὶ ταινίας μ.κ. 0μ, 145, πλ. 0μ, 03.

48.

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο

Ἀπόλλωνος[ς]

Ἐπὶ ταινίας μ.κ. 0μ, 12 πλ. 0μ, 019.

49.

. . . Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Υ Π

[Ἀπ]όλλωνος Ὑπ[ερτελεάτου]

Ἐπὶ ταινίας μ.κ. 0μ, 10 πλ. 0μ, 02.

50.

..... Λ Ω Ν Ο Σ

..... [Ἀπόλ]λωνος.

Ἐπὶ ταινίας μ.κ. 0μ, 07 πλ. 0μ, 028.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἔληγε διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀπόλλωνος ἄνευ τοῦ ἐπιθέτου Ὑπερτελεάτου.

51.

. . . Λ Α Ρ Η Χ Ι Ο Σ

. . . λαρ ηχιος.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο μ.κ. 0μ, 185. πλ. 0μ, 028.

Ἐκτὸς τῶν ἄνω ἐπιγραφῶν εὑρον ὡσαύτως πολλὰ τεμάχια μὴ προσαρμόζοντα πρὸς οὐδεμίαν αὐτῶν καὶ σώζοντα ἐπ' αὐτῶν μεμονωμένα γράμματα ἢ ἀνάγλυπτα κοσμήματα.

Κ. ΚΑΡΑΠΑΝΟΣ

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΙΝΑΣ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΑΣ.

Ἐν τῷ Γ' τεύχει τοῦ λήξαντος ἔτους, σελ. 134 ἐξεδόθησαν δύο ψηφίσματα ἐξ Ἐλευσίνος ὑπέρ τινος Ἀριστοφάνους Ἀριστομένου Λευκονοέως, τὰ μὲν ἄλλα πάνυ καλῶς καὶ ὀρθῶς· ὀλίγα δὲ τιν' αὐτῶν χωρία, ἀσυμπλήρωτα καταλειφθέντα, νομίζω ὅτι δύνανται νὰ συμπληρωθῶσιν ὅπως κατωτέρω θέλει ὑποδειχθῇ, καὶ τινὰ τῶν συμπληρωθέντων νὰ ἐπανορθωθῶσιν. Ἀλλὰ πρὸ τούτου σημειωτέον ὅτι Ἀριστοφάνης Λευκονοεὺς ἀπλῶς ἄνευ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς ἀναγράφεται ὡς τριήραρχος ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου παρὰ Boeckh Urkund. a. d. Att. Seew. XVII, α, στ. 102.

Τῆς Α' ἐπιγραφῆς τὸ ἐν τέλει τοῦ στίχ. 29 καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ 30 κενὸν συμπληρωτέον ἐμ. Παράκτω[ι Ἀπατο]υρίων τῇ θυσίαι, καθ' ἃ ἤδη καὶ ὁ

κ. Σ. Δραγούμης προείκασε. Τὸ δὲ ἐν τέλει τοῦ στίχ. 30 δὲν διστάζομεν νὰ συμπληρώσωμεν Ἀρτέμιδι τῇ [Ἀγροτέρῃ]· διότι ἡ μὲν Ἀγροτέρα Ἀρτεμις ὁμολογουμένως ἐλατρεύετο ἐν Ἀττικῇ, ὡς φαίνεται ἔκ τε τῆς παρὰ C. I. A. I, ἀρ. 273 σελ. 145 στ. 11 ἐπιγραφῆς καὶ καὶ ἐκ τῶν ἐφηβικῶν τῶν ὑπὸ Σ. Κουμανούδη ἐκδεδομένων ἐν Φιλίστ. τόμ. Α', σελ. 40 ἐξ. Πίν. Α', στίχ. 7 καὶ Πίν. Β', στίχ. 8. Πρβλ. καὶ Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 13 ὅτι δὲ καὶ ἐν Φυλῇ ἐγένετο εἰς αὐτὴν θυσία, μαρτυρίαν περὶ τούτου δὲν δύναμαι νὰ φέρω, εἴνε ὅμως πιθανώτατον, ὡς ἐν τοῖς ὀρεινοῖς μάλιστα χωρίοις λατρευομένης τῆς θεᾶς. Ἄλλως δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος φαίνεται ἀρμόζον εἰς τὴν ἐπὶ Φυλῇ λατρευομένην Ἀρτεμιν.

Τοῦ στίχ. 36 τὸ τέλος καὶ τοῦ 37 ἡ ἀρχὴ ὁρθότατα, νομίζω, συμπληροῦται αὐτοῦ [καὶ τῆς μερίμνης τῆς εἰς αὐτούς. Ὅπως πολλάκις εὐρίσκεται εὐνοια, δικαιοσύνη, φιλοτιμία, φιλοστοργία εἰς τινα, οὕτως ὁρθότατα δύναται νὰ λέγηται μέριμνα εἰς τινα.

Τὸ τέλος τοῦ στίχ. 42 συνεπλήρωσεν ὁ ἐκδότης, μετὰ τινος δισταγμοῦ, ὅ,τι ἂν αὐτοῖς ἐκλογιζόμενοι γράψωνται, διότι ἐνόμισε, φαίνεται, ὅτι οἱ αἰρεθέντες ἵνα φροντίσωσι περὶ τῆς εἰκόνης τοῦ στρατηγοῦ, οἵτινες ἔμελλον νὰ παραγγείλωσιν εἰς τοὺς τεταγμένους ἐν Ἐλευσίνι καὶ ἐν Πανάκτῳ καὶ ἐπὶ Φυλῇ νὰ εἰσφέρωσιν, αὐτοὶ ὤφειλον καὶ νὰ ὀρίσωσι τὸ ποσὸν τὸ εἰς ἕκαστον ἀναλογοῦν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δὲν εἶνε βέβαιον· ἀμφιβάλλω δὲ καὶ ἂν τὸ τοιοῦτον ἐδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ διὰ τοῦ ἐκλογιζόμενοι γράψονται αὐτοῖς· διότι ἐκλογιζόμενος γράφομαι τινι δὲν μοι φαίνεται ἐλληνικὴ φράσις, ἢ τοῦλάχιστον δὲν παρέχει τὴν ἀπαιτουμένην ἔννοιαν. Νομίζω ὅτι ὁρθότερον συμπληροῦται ὡς ἐξῆς: ὅ,τι ἂν αὐτοῖς ἐκλογιζόμενοι γέννηται, ὁ ἐ. ὅ,τι εἰς αὐτούς (τοὺς τεταγμένους) ἀναλογήσῃ, ὅτι εἰς ἕκαστον αὐτῶν πέσῃ, ἀφ' οὗ ὑπολογίσωσι. Τὴν ἔννοιαν ταύτην (τοῦ ἐκ τινος λογισμοῦ προκύπτω, ἐξέχουμαι) ἔχει τὸ γίγνομαι καὶ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς πολλαχού. Ἰδ. Dittenberger Syllog. 353,64 καὶ 66= Ἀθην. Τ. 4 σελ. 371 «προσκομιεῖται τὸ γιγνόμενον αὐτῶ».

Τὸν στίχ. 48 συμπληροῦμεν ἡμεῖς καὶ ἀποδοῦναι τὰς εὐθύνας· διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ ἀναλαμβάνοντες ἐπιμέλειάν τινα μετὰ χρηματικῆς διαχειρίσεως ὤφειλον νὰ δίδωσι λόγον καὶ εὐθύνας, πρὶν ἐπαινεθῶσι καὶ στεφανωθῶσιν. Ἰδ. τὰς ἐπιγραφάς, ἃς ἐξέδωκεν ὁ Σ. Κουμανούδης Φιλίστ. Τόμ. Α', σελ. 190 ἐξ. (Köhler C. I. A. II, 114) στ. 13, 29, 46 καὶ Τόμ. Γ', σελ. 463 (Köhler C. I. A. II, 314) στίχ. 47 καὶ Τόμ. Δ', σελ. 90 (Köhler C. I. A. 307) στ. 20 κ. ἀλχ. Ὅ,τι φαίνεται ἀσύνηδες ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ εἶνε ἡ χρῆσις τοῦ ἀποδιδόναι ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ διδόναι τὰς εὐθύνας, ὅπερ οὐ μόνον ἐν ταῖς παρατεθείσαις ἐπιγραφαῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ἄνευ τῆς προθέσεως εὐρίσκεται. Ἡ φρ. ἀποδίδωμι εὐ-

θύνας εἶνε μὲν λογικῶς ὁρθή· διότι καὶ ὀφείλονται αἱ εὐθυναί, ὅπως πολλάκις, λέγεται καὶ ὁ συνώνυμος τῇ εὐθύνῃ λόγος ἐνίοτε εὐρίσκεται ὅτι ἀποδίδεται, ἴδ. Αἰσχ. κ. Κτησιφ. § 21. «ἐνεχυράζει τὰς οὐσίας ὁ νομοθέτης τὰς τῶν ὑπευθύνων, ἕως ἂν λόγον ἀποδῶσι τῇ πόλει». Παράδειγμα ὅμως αὐτῆς δὲν εὑρον.

Ἐν τῇ Β' ἐπιγραφῇ τὸν στίχ. 7 συμπληροῖ ὁ ἐκδότης ἐν ταῖς σημειώσεσι διετέλεσε[ν] ἰναλῶσας ἐξ ἰδίων, ἀλλὰ μετὰ τινος δισταγμοῦ, καὶ δικαίως· διότι οὐ μόνον τὸ ἰναλῶσας (ἀντὶ τοῦ ἰναλίσκων) διετέλεσεν εἶνε ἥττον ἐλληνικόν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐν τῷ ἐπομένῳ στίχῳ ἐπιμελείαι μένει ἀνεξήγητον. Ἡμεῖς ἀναπληροῦμεν τὸ κενὸν τοῦ τε 7^{ου} καὶ τοῦ 8^{ου} στίχου γράφοντες διετέλεσε[ν] ἐν τῇ τῶν ἐφοδίων ἐπιμελείαι οὔτε τὴν τοῦ αὐτοῦ σώματος ἀσφίλειαν οὔτ' ἄλλο οὐδὲν] πρόσθεν τιθέμενος κτλ. Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐφοδίων ἐν πολέμῳ δὲν εἶνε οὔτε μικρὸν οὔτε ἀκίνδυνον ἔργον.

Ὁ στίχ. 10 συμπληροῦται ὡς ἐξῆς: τῆς τε τῶν [τειχῶν ἐπισκευῆς], ὅπως ὑπάρχει πλήρης ἡ φράσις ἐν στίχῳ 15, ἔνθα μνημονεύονται τὰ ἐπὶ τῆς δευτέρας στρατηγίας τοῦ Ἀριστοφάνους ἔργα.

Ὁ δὲ στίχ. 15 ὡς ἐξῆς: καὶ τῆς [φυλακῆς τῶν φρουρίων] Ἐλευσῖνος καὶ Πανάκτου καὶ Φυλῆς. Ἄν τὰ γράμματα τούτου τοῦ συμπληρώματος ὑπερτεροῦσι κατὰ δύο τὰς στιγμὰς τοῦ χάσματος, τὸ σύνολον ὅμως τῶν γραμμάτων τοῦ ὅλου στίχου δὲν ὑπερβαίνει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν τὸν ἐν ἄλλοις στίχοις.

Ὁ στίχ. 16 συμπληρωτέος: ἐπεμελήθη δὲ καὶ ὅπως οἱ εἰσφερόμενοι φόροι μετ' ἀσφαλείας εἰσενεχθῶσιν. Ὅτι τὰ φορτία τὰ ἐν καιρῷ πολέμου εἰσαγόμενα εἰς τὰς πόλεις ἢ τὰ φρούρια ἐκινδύνευον παρὰ τῶν πολεμίων εἶνε φανερόν. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα δὲν μετεχειρίσθη ἐπ' αὐτῶν τὸ ῥῆμα ἄγω, ἀλλὰ τὸ εἰσφέρειν, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δὲν μετεκομίζοντο διὰ πλοίων ἢ ὑποζυγίων, ἀλλὰ διὰ δούλων, ἄγνωστον πόθεν καὶ διὰ τί.

Ὁ στίχ. 17 συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἐκδότου καὶ ἰδίαί [πολλὰς καὶ μεγάλας] χρείας παρεχόμενος, ὅπως κεῖται ἡ αὐτὴ φράσις καὶ ἐν τῷ στίχῳ 2. Ἀλλὰ δὲν παρετηρήθη ὅτι ἡ ἀμέσως ἐπομένη

πρότασις εἰς αὐτὸν παρακαλῆναι στερεῖται τοῦ υποκειμένου καὶ ἀναγκάζει νὰ ζητήσωμεν αὐτὸ ἐν τῷ γάσματος. Νομίζω ὅτι ὀρθότερον συμπληροῦται ὁ στίχος διὰ τῶν ἐξῆς καὶ ἰδία [παρὰ τῷ δεομένῳ] χρείας παρεχόμενος, εἰς αὐτὸν παρακαλῆναι (ὁ δεόμενος) (1). Ἡ φράσις χρείας παρέχεσθαι τινὶ καὶ ἄνευ τινὸς ἐπιθέτου εὐρίσκεται πλειστάκις ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς μάλιστα τούτων τῶν χρόνων, τῶν μακεδονικῶν. Ἰδ. C. I. A. II, 312, στ. 15 καὶ 22. 317, στ. 16. 318, στ. 4. κ. ἄ. πλλχ.

Ἐπειδὴ δ' ἐνταῦθα γίνεται λόγος περὶ συμπληρώσεως ἐπιγραφῶν ἐξ Ἑλευσίνος, δὲν εἶνε ἴσως ἄτοπον νὰ συμπληρώσωμεν καὶ ἄλλης τινὸς ἑνα στίχον καταλειφθέντα μὲν ὑπὸ τοῦ ἐκδότου κολοβόν, παρ' οὐδενὸς δὲ ἄλλου συμπληρωθέντα ἐν ταύτῃ τῇ ἐφημερίδι, ἃν καὶ ἔμαθον ὅτι καὶ ἄλλοι διείδον ὀρθῶς τὸ ἐλλείπον. Ἐν σελ. 70-74 τοῦ 1884 ἐξε-

δόθη ψήφισμα ὑπὲρ τινος Δαμασίου Διονυσίου Θηβαίου, τοῦ ὑποίου τὸ ἐπιτήδευμα εἶνε πρόδηλον ἐκ τῶν στίχ. 6 καὶ 12—ἦτο χοροδιδάσκαλος—τὰ μὲν ἄλλα πάνυ ὀρθῶς· ὁ δὲ στ. 11 κατελείφθη ἀτελὴς διὰ τὸ δυσανάγνωστον τῶν τελευταίων αὐτοῦ γραμμάτων. Καὶ πρὶν ἰδῆ τις τὸν λίθον, δύναται ἀσφαλῶς ἐκ τῶν συμπαρόντων, ὡς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ γραμματικοί, νὰ εἰκάσῃ τὸ ἀληθές, συμπληρῶν ὡς ἐξῆς: παρασκευάσας τοῖς αὐτοῦ [τέλεσι] χοροῦς δύο, ὁ ἐ. ἰδίοις αὐτοῦ ἀναλώμασι. Πρὸς Δ. Δημοσθ. κ. Φιλίπ. Β', § 30. « Χερσόνησον δὲ τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξει », Θουκ. Δ', 60, 2 « κακῶς τε ἡμᾶς αὐτοῦ ποιούντων τέλεσι τοῖς οἰκείοις », Γ', 16, 3 « τοῖς ἰδίοις τέλεσι ».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Ἰαννουαρίου 1885.

I. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚ ΔΕΛΦΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ.

(Ἐφ. Ἀρχ. 1883, σελ. 161.)

Δὲν εἶναι περιττόν, νομίζω, νὰ δημοσιεύσω ἐν-

..... πρεσβε]ντῶν ἐξαποσταλέντων[ν
ποτὶ τὸ κ]οινδ[ν τῶν τεχνι-
τῶν τῶν ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Ν]εμέας Πολίτα τοῦ Ἀσάνδρου, Νικαρέτου
τοῦ Ἀν[τιχάρους, ο]ν τοῦ Πολεμά[ρχου ἐπὶ
τῶν ἐπαγγελίαν τῶν χ]ειμερινῶν Σωτηρίων, ὥστε καταγωνίζεσθαι
τῶι θε[ῶι ε]πιετη[ν] συ
..... τοῖς π]αρακαλειμένοις καὶ ἐξάπείστελαν τοὺς ἀγωνι-
ζομέ[νους τῶι θε]ῶι δωρεάν κτλ.

Πρὸ τοῦ ποτὶ ἐν τῷ Α' στίχῳ δύναται τις νὰ γράψῃ εἰς Θήβας, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν τεχνιτῶν τῶν ἐκ Θηβῶν διδάσκει, ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τοῦ ἐν Θήβαις συντελοῦντος θιάσου (Bull. de corr.

(1) Ἐμὰς παρὰ τοῦ κ. Μυλωνᾶ ὅτι ὁ κ. Εὐστρατιάδης προτείνει τὴν συμπλήρωσιν [ἐκάστῳ τῶν Ἑλευσινίων]. Ἰσως αὐτὸς εὔρε τὸ ὀρθότερον.

hell. IV, σελ. 335), κατ' ἐλάχιστον πολλῶ μᾶλλον περὶ τούτου, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς ἐκ τῶν μέχρι νῦν γνωστῶν (πρὸς Foucart, Revue Arch. 1870-71, σελ. 107=Le Bas II, 116 a, καὶ Εὐστρατιάδην, Ἀρχ. Ἐφημερ. II περ., ἀρ. 443).

Ἀν[τιχάρους] ἔγραψα ἐν τῷ Β' στίχῳ, διότι Νικαρέτος τις ὁ Ἀντιχάρους ἦτο σύγχρονος Πολίτα